

Tarık Tufan

— *Geç Kalan*

—
Türk
Edebiyatı
—

Tarık Tufan, 1973 yılında İstanbul'da doğdu. Kabataş Erkek Lisesi'ni tamamladıktan sonra üniversite eğitimini İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde Felsefe bölümünde yaptı. Marmara Üniversitesi Orta Doğu ve İslam Ülkeleri Araştırmaları Enstitüsü'nde Sosyoloji alanında yüksek lisansını tamamladı. Radyo ve televizyonlarda kültür-sanat alanında programlar gerçekleştirdi. İlk kitabı *Kekeme Çocuklar Korosu* 2000 yılında yayımlandı. Ardından *Kraliçenin Pireleri* (2002), *Ve Sen Kuş Olur Gidersin* (2004), *Hayal Meyal* (2007), *Bir Adam Girdi Şehre Koşarak* (2010), *Şanzelize Düğün Salonu* (2015), *Beni Onlara Verme* (2017), *Düşerken* (2018) ve *Kaybolan* (2020) yayımlandı. Romanlarının yanı sıra belgesel ve kurmaca film senaryoları yazmaya devam ediyor. *Uzak İhtimal* filmiyle 2009 yılında İstanbul Film Festivali'nde, *Yozgat Blues* filmiyle 2013 yılında Adana Altın Koza Film Festivali'nde "En İyi Senaryo" ödüllerini kazandı. Yazdıkları çeşitli dillere çevrildi. Edebiyat dergilerinde öyküleri yayımlanıyor.

Geç Kalan

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Ve Sen Kuş Olur Gidersin

Hayal Meyal

Kraliçenin Pireleri

Şanzelize Düğün Salonu

Kaybolan

Beni Onlara Verme

Bir Adam Girdi Şehre Koşarak

Geç Kalan

Yazan: Tarık Tufan

Editör: Handan Akdemir, Senem Kale

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitapta yer alan metinlerin çoğu *Tuhaf Dergi*'de yayınlanmıştır.

1. baskı / Ekim 2021 / ISBN 978-625-8495-00-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Selman Hoşgör

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Geç Kalan

Tarık Tufan

“Vücutlarımız, birbirimize en kolay vereceğimiz şeydir; asıl mesele, hayatımızı verebilmektir. Baştan aşağı bir aşkın olabilmek, bir aynanın içine iki kişi girip, oradan tek bir ruh olarak çıkmaktır!”

Huzur, Ahmet Hamdi Tanpınar

“Seni özgürce ve korkusuzca sevebilmek için neler verebileceğimi bilseydin!”

Anna Karenina, Lev Nikolayeviç Tolstoy

“Bu aşk, hayatının bütün o eski aşklarından hiçbirine benzemeyecekti. Her zaman aşklarından galip çıkarken bu aşkından mağlup çıkabileceğini hissetti.”

Aşk-ı Memnu, Halid Ziya Uşaklıgil

1.

sahilde ölü at

Sahile ölü bir at vurdu, ilk gören ben oldum.

Sabahın erken saatlerinde kayalıkların dibinde oturmuş, anlamsız bir ruh hali ve boş bakışlarla denizi seyrederken gördüm kıyıya vuran iri dişli, uzun yeleli, koyu kahverengi atı. Ölü bir at görmeyi beklemiyordum, şaşırardım, dalgınlığım orta yerinden yarıldı. Pusuya yatmış kederler büyük çatlağın arasından üstüme çullandı. Çünkü atların ölümüne hazırlıksız yakalanır insan. Çünkü ölü atlar bir savaşı kaybetmenin ilk işaretidir. Kaçınılmaz bir yenilginin acı habercisi.

Suyun yüzeyinde tuhaf bir şey gözüme çarptı önce, ama ölü bir at olabileceğine ihtimal vermedim. Şişkin kahverengi at ölüsü, çok uzaklardan yola çıkmış hüznün, özlem ve kasvet yüklü mektuplar gibi usul usul kıyıya yaklaştı. Oradaydı. Süvarisini çoktan yitirmiş. Denize atılmış bir eşya olduğunu düşündüm evvela. Telaşlı, küçük dalgalar davetsiz misafiri kayalara biraz daha yakınlaştırdırınca anladım ne

olduğunu. Kıyıya vurmuş ölü bir at. Zihnimin bana oynadığı oyunlardan biri mi acaba diye kendi kendime sorarken gerçekliğin duvarına çarpıp geri döndüm. Başlamış bir savaş, kıyamete değin sürer.

Yenik düşmüş yaralı atları vururlar. Sessiz bir ölüm düşer paylarına. Çünkü kaybetmenin acısı, kurşunun ve ölümün acısından ağırdır. Şehrin barbarlığı ve yenik düşenlerden arta kalan yağmalanmış hayaller.

Kafamın içindeki sarsıntılar sayıklamalarımı çoğalttı: Yüzüstü kapaklanmış bir at, ölü, İlhami Çiçek, şair, ölü at, ölü şair, ıssızlık, ezeli mağlubiyet, yalnızlığım. Midemde kalsımlarla birlikte bulantılar arttı, birden oturduğum kalyaların arasındaki karanlık boşluklara kusmaya başladım, midem bomboştı, yalnızca zehir tadında sarı safralar geldi ağzıma, dilimde kötü, ekşi bir tat kaldı, o buruk tat yeniden midemi bulandırdı, hayata benzeyen tiksindirici bir döngünün içine hapsoldüm. Kayalıkların karanlık boşluklarındaki karanlık bakışlı hayaletler, karanlık sözlerle ayarttı boş ve kayıp bir hayattan usanmış ruhumu. Hafızamı kustum.

İki büklüm kıvranırken, yanıma orta yaşlı bir adam yanaştı, üzerinde kırmızı, pahalı bir eşofman, gözlerinde pahalı güneş gözlükleri, elinde pahalı cep telefonu, her iki kulağında pahalı kablosuz kulaklıklar ve ayaklarında pahalı beyaz ayakkabılar vardı. Hayatın ucuz anlarına basıp geçerken üzerine çamur sıçramasın diye bir yandan kendini sakınıp bir yandan telefonu silah gibi doğrultmuş video çekiyordu.

“Beni mi çekiyorsun lan?” diye huysuzca ve öfkeyle çıkıştım. Ucuz ve kaba sözlerle. “Hayır sizi neden çekeyim, ölü atı çekiyorum” diye çekingen bir cevap verdi. Ölü bir at, safra kusan bir adamdan daha ilgi çekici. Haklı. Yanımdan uzaklaştı, atı daha yakından çekmeye başladı. Hemen ar-

kasından bu kez bir kadın tereddütlü adımlarla kayalıkla-
ra sokuldu. Yüzünde ölü atların kederli yenilgisine tanık ol-
manın dehşeti vardı. İçimi görebilseydi, yüzündeki dehşet
katlanarak artabilirdi, yüzüme bakmadı. Yüzüme bak! Bu-
nu daha evvel bir kadına daha söyledim. Hatırlıyorum. Göz-
lerimin içine bak!

Yenildim, yaralandım, beni de vurdular ve bu kayalıkla-
rın dibine fırlattılar. Gözlerim biraz yorgun.

Oturduğum yerden kalkmadan, karnı şişmiş, derisi da-
vul gibi gerilmiş kahverengi atın suyun üzerinde batıp çık-
masını izlemeye başladım; yelelerini, iri dişlerini, kuyruğu-
nu, tahta gibi katlaşmış duran bacağındaki gergin kasları
gördüm. Birden beklemediğim bir şey oldu, gözlerime yaş-
lar hücum etti. Kendimi tutamadım, oturduğum yerde sar-
sıla sarsıla ağlamaya başladım. Ne kadar uğraştıysam da
bu sarsıntılı ağlayışa mâni olamıyordum. Ağzım, burnum
akmaya başladı. Elimle yüzümü gizlemeye çalıştım, sonra
vazgeçtim, kolumla yaşları sildim, gömleğim ıslandı, umur-
samadım, gövdemin her yanı titriyordu.

Ölü kahverengi attan biraz evvel, aynı sahile vurmuş ölü
bir adamdım ben. Başka bir savaşta göğsümden vuruldum.
O civarda oturmuyordum, sabahın o saatinde neden orada
olduğumu bile bilmiyordum, hayatın bir kenara savurduğu
ölü bir hayvandım. Kendi halimi düşündükçe ağlamam şid-
detlendi. O sahile nasıl geldiğimle ilgili kocaman bir boşluk
vardı kafamda: Sabah uyanıp mı oraya gelmiştim, yoksa
gece hiç uyumamış mıydım? Bunun bir önemi yoktu, ağla-
mam dinince, ıslak kayalıklarda ayağım kaymasın diye dik-
kat ederek, olduğum yerde güçlkle doğrulup ayağa kalk-
tım, pantolonumu silkeledim, etrafıma bakındım, küçük bir
kalabalık oluşmuştu. Ölü atın başına üşüşen insan kalaba-
lığının arasından bir hayalet gibi süzülüp uzaklaşmaya baş-

ladım. Yeniden kendimle baş başa kalınca, kafamdaki boşluğun sadece önceki geceden ibaret olmadığını anladım, derinliğini tahmin edemediğim dipsiz boşluk bütün varlığımı içine çekmişti.

Yol, aceleyle bir yerlere yetişmeye çalışan asık suratlı insanların kullandığı arabalarla doluydu. Yalpalayarak yürümeye devam ettim, tutunacak bir şey arıyordum. Bir kelime. “Suratınızı asıp durmayın, hepimizi aynı çukura gömdüler, ölümün silinmez izleri var yorgun gövdelerimizde, geç kaldık, her şey için çok geç artık” diye bağırmayı hayal ettim. Ağzımı açtığım anda bozuk, ekşi safra kalıntısı hâlâ yaşadığımın iğrenç bir delili olarak dilime kadar geldi. Baştan aşağı kesif bir suçluluk duygusuyla doluydum; ölümle yaşam arasında bir yerde sıkışmışım, ruhum suçluluğumu derinleştiren bir hayal kırıklığıyla yurtsuz kalmıştı. Bir ayağı kısa masanın sinir bozucu dengesizliği vardı üzerimde, yalpalayarak yürüdüm. Ne olmuştu da bu kadar yorgun hissediyordum?

Hafızam küçük boşluklar dışında gereğinden fazla yerinde sayılır: Kadıköy’de oturuyorum (buraya kadar yürüyerek gelmiş olamam, olabilir miyim gerçekten?) ve bir süre önce Fûruzan’la ayrı düştük. Hayatımın özeti bu kadar, “Kadıköy’de oturuyorum” kısmı bile fazlalık, “Fûruzan artık yok” demek, bu dünyadaki varlığıma dair her şeyi anlatmak için yeterli. Benim için tek gerçek bu: Fûruzan beni yalnız başıma bırakıp gitti. Servileri kesilmiş bir mezarlık kadar kimsesiz kaldım, içimde ölmeye yüz tutmuş hatıralar var.

“Biz onlar gibi olmayalım” deyip duruyordu Fûruzan. Bir şeyleri önceden hissetmişti sanki ve son zamanlarda daha çok tekrarlıyordu. Biz onlar gibi olmayalım. Biz de onlar gibi olduk. Her şey birbirine girdi; umutsuzluk, umut kırıcı uzaklıklar, ikiye bölünmek, bağlılık ve yıkım. “Birbirimi-

ze Klimt'in tablosundaki adamla kadın gibi sarılalım" derken zaman geçti ve dokunaklı, şiirsel, can yakıcı bir ayrılığın kirlı elbiselerini giydik üzerimize.

Beni bütün sefaletimle baş başa, çaresiz bırakan o can alıcı soruyu sorduğu günü hatırlıyorum.

"Benim yerimde olsan, senin gibi bir adama katlanmaya devam eder miydin?"

Cevap bekleyen bir soru değil, içinden kopan incecik bir sitemdi. Her ikimize avuntu verecek sözler aradım, bulamadım, cılız birkaç teselli havada kaldı, düştü. O an ayrılık denen illetin, epeyce bir zamandır etrafımı sessizce kuşattığını ve benim bundan habersiz olduğumu anladım. Hayatımda en sevdiğim kadın, beni katlanılması gereken bir adam olarak görüyormuş da bilmiyormuşum. Kaskatı kesildim. Cevap beklemediğini bile bile, sırf kendimi cezalandırmak için "Etmezdim" diye karşılık verdim. Sırtını demirden zincirlerle kamçılایan günahkâr Orta Çağ ruhbanları kadar acımasız oldum kendime. Söz ağzımdan çıktığında pişmandım ve artık pişman olmak için çok geçti. Çünkü Fûruzan yok.

Kafamdaki ölü atla birlikte sahilden kalkan Kadıköy dolmuşlarına doğru yürüdüm. Siren sesleri kulaklarımı yırtarcasına inliyordu. Etrafa bakındım, ambulans göremedim. Sesler kafamın içinde belki de. Siren sesleri, siren sesleri, siren sesleri... Üzerimdeki uğursuz hezeyanlardan sıyrılabilmek için, bir an evvel Fûruzan'ı görmem, ona birkaç şey söylemem lazım.

Seni düşünmek için aklımın başında olması kâfi, ama seni düşünmeye başladığım anda aklım başımdan gidiyor.

2.

bağlanma

Herkes biliyor yalnızlığın ölüm, ölümün de yalnızlık olduğunu. Belki bu yüzden en çok ölenle ölünmez demeleri öfkeliendiriyor seni. Çünkü bir gece sabaha karşı henüz güneş doğmadan öldün sen. Ölenle öldün. Hayat dolu bir parçan eksildi, hayata bakan gözlerin kör oldu, alacakaranlıkta yapayalnız, çırılçıplak kaldın.

Sahile vuran ölü ata ağlaman bu yüzden. Yenildin ve seni de vurdular. Belki de kendi kendini vurdun... Kim bilir!

Kimseler fark etmedi öldüğünü. Cesedin kimsesiz, sahipsiz, bir başına kaldı köhnemeye yüz tutmuş bir vapur iskelesinde. İskelenin yanı başındaki kayalıkların dibinde. Bunu söyleyenler, gerçeği bilmedikleri için üzgün bir suratla tekrar edip duruyorlar. Teselli olsun diye. Seni teselli etmeye yetmiyor bu sözler, çünkü kelimeler ölümlere teselli vermez. Mezarlığa dönen şehir, açık yara, ayağı kırık bir at. Birazdan vuracaklar.

Sık sık onu ilk gördüğün anı hayal ediyorsun. Onu sevmeye sürekli yeniden başlarcasına, ilk anın her detayını ha-

fızanda döndürüp duruyorsun. Bir seçme hakkın olsaydı, hayatının sonuna kadar aynı günü tekrar tekrar yaşamayı isterdin. Onu ilk gördüğün günü. Dünyanın en güzel masalının başlangıcı. Bağlanma.

Karşısına çıkan her şeyi yakarak üzerine gelen, sinsice etrafını kuşatan bir hayat yangınında korku içinde ne yapacağını düşünürken gördün onu ilk defa. Kaçmaktan bıtmış düşmüş bir haldeyken yüzüne baktın, sana elini uzattı, elini tuttun. Korkutucu şimşeklerle yüklü gri bulutların kuşattığı yasaklı gökyüzünden elini uzatan asi bir melekti. Yedi kat göğün ötesinden usulca uzandı zarif eli, bulutların arasından, alevlerin arasından uzandı, yavaşça göğsünü yapıp, delice çarpan kalbine dokundu. Dokunduğu yer sızladı. Açık yara.

Tuhaf bir mutlulukla doldu için; bir kalbin olduğundan değil, ona gerçekten dokunabilen birinin varlığından. Hem arkasından bir sancı gelip geçti içinden. “Birinin kalbine böylesine rikkatle dokunabilmek ancak derin acılara maruz kalanların maharetidir.” Yüzüne daha dikkatle baktın. “Kim bilir” diye düşündün, “saçlarında açan nar çiçeklerinin arasında hangi gönül ağrısını, hangi yaşamak kederini gizliyor bu kadın?” Bir meleğin yüzünde gizlenmiş kaçak yolcuydu saklı acıları. Gördün. Güzelliği gözlerini kamaştırırken hem de. Beyaz kanatlı bir kelebek şehrin en işlek meydanında asık suratların arasında süzüldü. “Sen gerçek misin?” diye soracaktın az daha. Oysa mucizelere inanıyorsun: Babasız dünyaya gelen çocuğa, ayın ortadan ikiye ayrılmasına, Kızıldeniz’in yarılmasına, toprağa konan ölünün dirilmesine ve aşka.

Karşı karşıya geldiğinizde bir anlığına sustun. Acemice bir suskunluktu, aradığın hiçbir kelimeyi bulamadın, dilin tutuldu ve o zaman anladın ki orada, uzakları yakın eden

sultaniyegâh bir aşk derdi var; kelimeleri ötelere savuran, sessiz sedasız, aşk. Kelimeleri kifayetsiz, aciz, dermansız bırakan kader. Alın yazısı.

İnsanların yanından yürüyüp giderken elleriniz birbirine değdi, arkanızda kızıl kan izleri, hanginizin gizli yaralarından sızıyor belli değil. Belki her ikinizin, birbirine karışmış. Büyülü bir çemberin içine girip görünmez oldunuz. Kalabalığın orta yerinden, insanların arasından geçip gittiniz. Bir oyun gibiydi. Görünmezlik oyunu. O günden sonra şehrin bütün sokaklarında aynı oyunu oynadınız. Dünyayla aranızda bir mesafe girdi. Yalnızca ikiniz vardınız yeryüzünde. Allah önce onu yarattı, sonra onun bakışlarından seni yarattı. Aynı dili konuşan iki yalnız.

O ilk karşılaşmayı birbirinize anlatmayı ne çok sevdiniz. Her seferinde yeni bir detay anlatıyor. Sanki anları biriktirmiş de her konuşmanızda hediye kutusundan birini çıkarıp sana veriyor. Şaşıırıyorsun. Sahi ona şaşıırmadığın tek bir an var mı?

Gözleri dolarak anlattığı bir şey var ilk tanışma anına dair. Ona “Aç mısın?” diye sormuştun. “Hayır” dese de dinlemedin, “Sen yoldan geldin, açsındır” deyip yakınlardaki esnaf lokantasına götürdün. Öğle yemeği vaktini geçmişti saat, boş lokantada karşılıklı oturdunuz, o yemeğini yerken sen çay içerek eşlik ettin. Neden gözleri dolarak anlatıyor bunu? Bir öğle yemeğine bu kadar derin duygularla anlam yüklemesi neden? Aynı soruyu ona da sordun bir keresinde. “Sıradan bir yemek ikramı değildi, yüzünün derinliklerinde bir merhamet ve yakınlık gördüm” diye cevap verdi. O günden sonra ne zaman anlatsa çocuklar kadar mutlu oldun.

Uzun yürüyüşlerin başlangıcıydı –sonraları epeyce kısaldı– tanıştığınız ilk gün. Kendisinden bahsetti uzun uzun. “Ben her sabah bu dünyadan gidecekmiş gibi uyanıyorum.

Bu yüzden de her şeyi aşk dolu bir coşkuyla yapıyorum” dedi. Senin ruhunu bir telaş kapladı. İnanç dolu bir tutkuy-la umuttan bahseden sesinin hüzünlü gölgesi düştü birden kalbinin üzerine. İçini kemirip duran tuhaf bir çelişki. Yüreğin ağzına kadar yağmur dolu gri bulutlarla doldu taşı-tı, bir fırtına biriktiriyordu sanki. Kocaman bir sıkıntı ne-fesini kesti. Kırık bir aşka hazır olabilir mi insan? Bile iste-ye. Yaşamak kadar kırık dökük bir aşk. Bir sırra vâkıf ol-manın ağırlığı. Boşlukta hissediyordun kendini. Hangi ya-na adım atacağını düşündün belki de. Sonunda aşk dedin. Bile isteye.

Gece ne yaptıysan uyku tutmadı. Gözlerini her kapattı-ğında onu gördün. Onunla yeniden yana yana olmaya, akıp giden sözlerine teslim olmaya dayanılmaz bir arzu duydun. Gözlerin tavanda asılı dururken elini kalbinin üzerine gö-türdün, oradaydı, onun elinin sıcaklığı da üzerinde duru-yordu. Oradaydı kalbin ve sanki yerini yadırgıyordu; onun-la birlikte gidecekken senin göğsüne hapsolmuş gibi. Ge-cenin ve sessizliğin içinde durmadan saçlarının salınışının melodisi yankılandı. Tanıştığınız günün gece yarısında onu ilk kez özledin. Yazgına duyduğun derin sadakatin ilk gönül yarası. İlk ayrılığınız oldu böylece; hiç bitmeyen, sonu gel-mez ayrılıkların başlangıcıydı bu.

O günden bu yana gerçeği bilmenin ağır hesabını, her ge-ce uykusuzluğunla ödedin. Bütün ihtimallerde gitmek var. Bütün ihtimallerde ölmek.

Sonunda büyük acılara gebe olmayan hiçbir şey hakikat değildir. Belki aşk bu yüzden hakikatlerin en büyüğüdür.

Herkes kendi kuyusunu kalbinde taşır, biliyordun.

Karşısına çıkan her şeyi yakarak üzerine gelen, sinsice etrafını kuşatan bir hayat yangınında korku içinde ne yapacağını düşünürken gördün onu ilk defa. Kaçmaktan bitap düşmüş bir haldeyken yüzüne baktın, sana elini uzattı, elini tuttun. Korkutucu şimşeklerle yüklü gri bulutların kuşattığı yasaklı gökyüzünden elini uzatan asi bir melekti. Yedi kat göğün ötesinden usulca uzandı zarif eli, bulutların arasından, alevlerin arasından uzandı, yavaşça göğsünü yarıp, delice çarpan kalbine dokundu. Dokunduğu yer sızladı. Açık yara.

Yalnızlık ve varoluş ağrısı. Bir aşkı, bir kadını ve bir mucizeyi yitirmek. Kaybettiği kadını şehrin sokaklarında, hafızasının karmaşık dehlizlerinde ve kendi içindeki karanlık kuyusunda arayan yalnız bir adam. Bir yandan evini terk eden bir annenin geride bıraktığı kapanmaz çocukluk yaraları diğer yandan erken vedalaşan dostların hüznü. Bir terapi koltuğundaki sayıklamalar.

Geç Kalan; kendine özgü diliyle, edebiyatıyla, güçlü duygu dünyasıyla okurları büyüleyen Tarık Tufan'ın en şiirsel metinlerinden biri. Parçaları tamamladığınızda yüreğinizde derin bir iz bırakacak sarsıcı bir eser ve unutamayacağınız bir arayış hikâyesi.

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 35

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8495-00-3

9 786258 495003

DK
Doğan
Kitap